

גשמים שולליון שם, שמתקבצים שם מי גשמים.

רב ביבי אמר רבי יוחנן: אמת המים שמחלקת שלל לאנפיה, שמשקין ממנה את השדות. (144)

ומבארין: מאן דאמר: מקום שמי גשמים שולליון שם, סובר שכל שכן אמת המים שמפסיקה את השדה.

ומאן דאמר: אמת המים, סובר שדוקא אמת המים מפסיקה אבל מקום שמי גשמים שולליון שם, לא מפסיק בין השדות. משום דהנהו באגני דארעא מקרו. הם נחשבים א-ב לכלי קיבול של השדה, ואין הם דבר נפרד ממנה כדי שיפסיקו ויחלקו את השדה לשתיים. (145)

ומאן דאמר: אריתא דדלאי שאינו רחב אי אית ביה מיא רק אז הוא פטור בגלל המים אבל אי לית ביה מיא ביאור לא אז אינו פטור. (142)

תנן התם במסכת פאה: ואלו מפסיקין לפאה, הדברים המפורטים להלן מפסיקים את השדה לענין פאה, שתחשב לשתי שדות, ויצטרכו להניח פאה מכל אחת בנפרד: הנחל, והשלולית, ודרך היחיד הרחבה ארבע אמות, ודרך הרבים הרחבה שש עשרה אמות. (143) שכל אלו אם הם עוברים בתוך השדה הם מפסיקים אותה ועושים אותה כשתי שדות לענין פאה.

והוינן בה: מאי "שלולית"?

אמר רב יהודה אמר שמואל: מקום שמי

משום שבסיפא קתני שכל אלו אינם מפסיקין רק בשדה של זרעים ולא בשדה אילנות, לכן נקט דרך הרבים לאשמעין שאפילו דרך הרבים אינה מספקת בשדה אילן. תוס' ד"ה אלו.

144. לשון "שלל" משום שעל ידי שמשקין אותן ממנה הם עושים פירות. רש"י

145. כתב השיטה מקובצת שמסתבר שהמחלוקת רק לענין פיאה ומן הטעם האמור אבל לגבי דליקה לא נחלקו ולכילי עלמא שני האופנים נקראים שלולית ודין אחד להם.

אולם הים של שלמה [כח] כתב, כיון שהגמרא הביאה כאן את הענין של פיאה, משמע שיש לדמותם, וכשם שנחלקו בפיאה כך נחלקו לגבי דליקה. ואף שלא שייך כאן הטעם האמור, מכל מקום, יש לומר, שמקום מי גשמים שולליון

כמבואר בברייתא לעיל, שמתוך שהנהר עמוק ויש בו קור מהמים שעוברים שם, בדרך כלל די בשמונה אמות בלבד. תוס' ד"ה מאן.

142. ולא פליגי רב ושמואל. אלא מר אמר חדא ומר אמר חדא.

רב אמר נהר ממש, דהיינו רחב שמונה אמות דקתני בברייתא לעיל. ואז אפילו אין בו מים. ושמואל אמר שאם יש בו מים אז אפילו אם אינו רחב כל כך, פטור. בית יוסף חושן משפט [תיח]. והרמב"ם [נזקי ממון יד ב] מפרש בדרך אחרת, שאריתא דדלאי אינו קטן מנהר אלא שיש בו מים. ורב ושמואל פליגי, דלרב די שהוא רחב שמונה אמות ואפילו אין בו מים. ולשמואל צריך שיהא גם רחב שמונה אמות וגם יהא בו מים.

143. לכאורה, כל שכן הוא מדרך היחיד. אלא

מתניתין:

מסביב חצי מהשיעור הזה, ואם עברה הדליקה את המרחק הזה, פטור.

רבי אליעזר אומר: השיעור הוא שש עשרה אמות לכל צד של הדליקה, (147) כדרך רשות הרבים ומעבר לכך, פטור.

רבי עקיבא אומר: המשים אמה לכל צד.

רבי שמעון אומר: נאמר "שלם ישלם המבעיר את הבערה" משמע שהכל לפי הדליקה. ובגמרא תתבאר דעת רבי שמעון.

המדליק בתוך שלו, (146) עד כמה תעבור הדליקה ויהא חייב?

רבי אלעזר בן עזריה אומר: רואין אותו את הדליקה כאילו הוא באמצע בית כור באמצע שדה שזורעים בו שלשים סאה [והוא שטח של מאתיים שבעים וארבע על מאתיים שבעים וארבע אמות] ואם הדליקה היא באמצע שדה כזאת, הרי שיש לכל צד

שם אינו מפסיק לגבי דליקה כמו אמת המים, משום שאין בו קרירות כל כך, וגם אינו עמוק כמו אמת המים.

146. כתב הרא"ש: נראה שדוקא במדליק בתוך שלו נתנו חכמים שיעור, אבל במדליק בתוך של חבירו, כיון ששלא ברשות הדליק, לא נתנו שיעור.

וכתב התוס' יום טוב שגם המשנה הקודמת של "עברה גדר" מדברת דוקא במדליק בתוך שלו, אבל במדליק בשל חבירו חייב אפילו עברה שם גדר גבוה. ומה שנקט הכא "המדליק בתוך שלו", נתכוון לומר שהדליק במקום שאין הפסק גדר או נהר, וכל הפטור הוא רק משום שהדליק בתוך שלו, ושם שייכים כל השעורים הללו.

והרשב"א כתב: מה שחזרו ושנו "המדליק בתוך שלו" כאילו היא פלוגתא בפני עצמה [והלא היא המשך המשנה הקודמת, שעברה דרך הרבים פטור] משום שרצו לעשותה מחלוקת אחר סתם, ולומר דסתם מתניתין ששינו עברה דרך הרבים, לאו כולי עלמא היא, אלא מחלוקת רבי אליעזר ורבנן היא, ואין הלכה כאותה סתם אלא כמחלוקת, ומן המחלוקת ההיא נפסקה הלכה כרבי שמעון, דאמר הכל לפי הדליקה.

ועל דברי הרא"ש, שבמדליק בתוך של חבירו אין לו שיעור, ואפילו עברה מאה מיל חייב, כיון שעשה שלא ברשות. הקשה הרע"א, דמשמע שאפילו באונס גמור, כגון שנפל הגדר אחר כך שלא מחמת הדליקה ועברה שם חייב. ואם כן, למה אמרו בגמרא לקמן בהדליק בתוך של חבירו, שפטור על טמון בדברים שאין דרכן להטמין משום שלא היה לו להעלות על דעתו, והרי גם באונס גמור חייב במדליק בשל חבירו? ותירץ, דצריך לחלק: בדבר שתלוי בטבע האדם, שאינו מניח ארנק בגדיש, אם כן, בשעה שהדליק זה את האש, חשב בודאי שאין כאן ארנק. מה שאין כן בעברה האש מרחק גדול או גדר, שהוא דבר שאינו תלוי בטבע האדם, אלא הוא דבר אפשרי, שיתכן שתבא רוח סערה ותוליך את האש למרחקים או תפיל את הגדר. ואם כן, היה לו להעלות על דעתו זאת, ולכן הוא חייב במדליק בשל חבירו.

147. לא באמצע כתנא קמא, שהרי הגמרא אומרת לעיל שהמשנה הקודמת של "דרך רבים" היא לפי רבי אליעזר, ושם לא נזכר אמצע. ומדברי אליעזר נשמע גם לרבי עקיבא שאחריו. תוספות יום טוב.

גמרא:

הגמרא סברה שרבי שמעון נתכוין לומר שתמיד ישלם בין אם הדליקה הגיעה קרוב בין אם הגיעה רחוק.

והוינן בה: וכי לית לית לרבי שמעון שיעורא בדליקה שאינו חייב על הדליקה אלא עד מרחק מסוים?

והתנן במסכת בבא בתרא: לא יעמיד אדם תנור בתוך הבית בתוך ביתו אלא אם כן יש על גבו גובה ארבע אמות שיש רווח של ארבע אמות מפי התנור עד התקרה, כדי שלא תאחו האש בתקרה ותפשט לעבר בתי העיר. ורשאים אנשי העיר למנוע אותו מלסכן את בתיהם.

היה מעמידו את התנור בעליה אינו רשאי עד שיהא תחתיו תחת התנור מעזיבה טיח של שלשה טפחים, כדי שלא תידלק התקרה שתחת התנור. [מלבד הארבע אמות שצריך להשאיר מעל התנור].

ובכירה, שהיא קטנה מהתנור ואין מבעירין בתוכה אש גדולה כמו בתנור, די במעזיבה של טפח מתחת לכירה.

ואם הזיק, שלמרות כל ההרחקות שעשה יצאה האש והזיקה לאחרים, משלם מה שהזיק. (148)

רבי שמעון אומר: לא נאמרו כל השיעורים הללו אלא שאם הזיק לאחר שהרחיק כדין יהא פטור מלשלם את הנזק.

הרי שרבי שמעון סובר שיש גבול עד היכן מחייבים את בעל הדליקה על נזקי הדליקה, ואילו במשנתנו הוא סובר שתמיד מחייבים אותו על הנזק של הדליקה! ?

ומשנינן: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: לא זו כוונת רבי שמעון שתמיד נחייב אותו, אלא "הכל לפי הדליקה". היינו הכל לפי גובה הדליקה, שאם הדליקה גדולה וגבוהה הרי היא מתפשטת למרחוק, ואז אפילו

פושע הוא.

והריטב"א בבבא בתרא [כ ב] הוסיף שחכמים לא צמצמו עליו את שיעור ההרחקה כדי שלא למעט בתשמישו, ולכן היה עליו לבדוק מידי פעם שלא יגרם הזיק מתנורו.

ובפסקי הרי"ד כתב הטעם, שבתנור, הואיל ומעמידו בבית דשכיה שם הזיקא, שלפעמים מגביר את האש והיא מתפשטת לבתים אחרים, שהדליקה מצויה לעבור מבית לבית, הלכך הוא חייב אף שהרחיק כשיעור, מה שאין כן במדליק בתוך שדהו, כיון שהרחיק כשעור שנתנו חכמים, פטור. דלא שכיה הזיקא ואנוס הוא. ודומה לנועל גדר בפני בהמתו ונפל הגדר בלילה, ויצאה והזיקה, שהוא פטור.

148. ואף על פי כן מחייבים אותו להרחיק את כל השיעורים הללו, שמא האש תזיק ולא יהיה לו מה לשלם. רש"י בבבא בתרא [כ ב] ד"ה ואם.

כתב הרי"ף: קשה, מאי שנא התם, גבי תנור, שסוברים רבנן שמשלם מה שהזיק אף שהרחיק כדין, ואילו כאן במשנתנו אמרינן דפטור כשעברה האש יותר מהשיעור?

ותירץ, שכאן הוא מדליק את האש רק לפי שעה, ואם הרחיק כשיעור ועברה הדליקה אנוס הוא, שמה היה יכול לעשות, ומכה בידי שמים היא ולכן הוא פטור. אבל בתנור, שהוא תשמיש של קבע, היה צריך לעיין בכל עת אם עלול ליגרם הזיק ממנו לחבירו. וכיון שלא עשה כן

הגדיש בלבד, בין אם הוא של חטיין, או אם הוא של שעורין, ולא על הכלים הטמונים בתוך הגדיש. כי חכמים סוברים שהתורה לא חייבה בנוזקי אש אלא על מה שהוא גלוי בלבד, ולא על מה שהוא "טמוין".

היה גדי כפות לו קשור לגדיש, שלא היה יכול לברוח, ועבד סמוך לו לגדיש, ולא היה קשור, ויכול היה לברוח, ונשרף עמו, שניהם נשרפו עם הגדיש, חייב לשלם רק על הגדיש והגדי, אבל על העבד הוא פטור כיון שהיה יכול לברוח.

היה העבד כפות לו לגדיש ולא היה יכול לברוח, וגדי סמוך לו, (150) והיה יכול לברוח פטור על הכל, שהואיל והוא חייב מיתה על העבד, לכן הוא פטור מתשלום, דאמרינן "קם ליה בדרכה מיניה". (151)

ומודים חכמים לרבי יהודה: במדליק את הבירה [מגדל גדול] של חבריו, שהוא משלם

עברה את השיעורים שנאמרו במשנה הרי הוא חייב. (149)

אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי שמעון.

וכן אמר רב נחמן אמר שמואל: הלכה כרבי שמעון.

מתניתין:

המדליק את הגדיש והיו בו כלים שהיו טמונים בגדיש ודלקו, ונשרפו גם הכלים.

רבי יהודה אומר: משלם אף על מה שבתוכו, גם על הכלים הטמונים בתוכו הוא חייב לשלם. שרבי יהודה אינו סובר שיש פטור על "טמוין" באש.

וחכמים אומרים: אינו משלם אלא על

150. בגדי אין הבדל אם הוא כפות או לא, שהרי אין בו דעת לברוח. אלא אגב דתני עבד "כפות" ו"סמוך", נקט נמי בגדי "כפות" ו"סמוך".

ויש מפרשים, שגם בגדי אינו חייב אלא בכפות, כי אחרת היה לו לברוח. וברישא נקט כפות בדוקא, שרק אז הוא חייב עליו. ובסיפא הכי קאמר: עבד כפות, והגדי גם כן היה כפות [ובכל זאת הוא פטור עליו, מטעם קם ליה בדרכה מיניה], או שהגדי היה סמוך ופטור עליו [אף שהעבד היה גם סמוך ואין כאן קם ליה בדרכה מיניה], משום שהיה לגדי לברוח. רש"י.

151. מה שהפסיק התנא בדין זה של גדי בין הרישא והסיפא שמדובר בטמוין, כדי להשיענו, שאף על פי שטמוין פטור באש, דדרשינן מה "קמה" בגלוי אף כל בגלוי, וסלקא דעתין שכל

149. נחלקו הראשונים אם רבי שמעון חולק גם על דין המשנה הקודמת בעברה גדר או נהר שאין לדבר שיעור אלא הכל לפי הדליקה, או ששם הוא מודה שפטור בכל ענין.

והרמב"ם מחלק בין גדר לנהר. שבנהר מודה רבי שמעון ובגדר הוא חולק שהכל לפי הדליקה.

ובים של שלמה [כחן] תמה, דממה נפשך: אם רבי שמעון חולק על כל המשנה הקודמת, אם כן גם בעבר נהר יחלוק. ואם אינו חולק אלא על דרך הרבים, אם כן בגדר הוא מודה?

והגר"א בחושן המשפט [תיח יב] כתב שהרמב"ם סובר שרבי שמעון חולק אמנם גם על המשנה הקודמת, אלא שבנהר הוא מודה ששם אינו מדין "שיעור", שהרי ברוחב שמונה אמות בלבד הוא פטור.

והרי מדליק את הבירה מדובר שהוא מדליק בתוך של חבירו, (153) ובכל זאת אומרת המשנה שהטעם שהוא חייב שם על "טמון" משום שהדרך להטמין בבירה, ואם כדברך, שבכל מדליק בתוך של חבירו אין פטור של "טמון" למה היתה צריכה המשנה לחלק בין גדיש לבירה?

גמרא:

לפלוג וליתני בדירה. הלא אף בגדיש עצמו שאין הדרך להטמין שם היתה יכולה המשנה לחלק ולומר: במה דברים אמורים שחכמים פוטרים על הכלים שהיו טמונים בגדיש, במדליק בתוך שלו, והלכה ואכלה בתוך של חבירו. אבל מדליק בתוך של חבירו, דברי הכל משלם כל מה שבתוכו. וכל שכן בבירה, שהדרך להטמין שם, חייבים על "טמון"!

ומתריצין: אלא אמר רבא: בתרתי פליגי רבי יהודה וחכמים:

פליגי, במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה בתוך של חבירו.

דרכי יהודה מחייב א' "טמון" באש. שהוא אינו סובר כלל שיש פטור על "טמון" באש,

על כל מה שבתוכה, ואין כאן פטור של "טמון", משום שכן דרך בני אדם להניח בבתים את כל חפציהם. ועל דבר שדרכו להיות טמון אין פטור של "טמון". (152)

אמר רב כהנא: מחלוקת רבי יהודה וחכמים במשנתנו, היא דווקא במדליק בתוך שלו, והלכה האש ואכלה בתוך בתוך של חבירו. דרכי יהודה מחייב אנקו "טמון" באש. ורבן פטרי ב"טמון".

אבל במדליק בתוך של חבירו, דברי הכל: משלם על כל מה שבתוכו, שבתוך של חבירו אין לו רשות להדליק והרי הוא כמאבד בידים שאין על זה פטור של "טמון".

אמר ליה רבא לרב כהנא: אי הכי ארתני סיפא דמתניתין "מורדים חכמים לרבי יהודה במדליק את הבירה שמשלם כל מה שבתוכה, שכן דרך בני אדם להניח בבתים".

דאפשר, כיון שהבית עשוי לכניסה בתוכו, הוה ליה כל מה שבתוכו גלוי. ומכאן אין ראיה, שאין הכוונה שכל מה שבבירה נקרא טמון, אלא הנידון הוא לענין הטמון שבבירה.

153. כך פירש רש"י. והתוס' הוכיחו כן, כי מה שחכמים מודים בבירה שדרך להטמין, זה רק במדליק בתוך של חבירו, אבל במדליק בתוך שלו, פטור אפילו בדברים שדרכן להטמין, שהרי ברישא קתני שחכמים אומרים שאין משלם אלא על הגדיש בלבד, ומשמע שאפילו על המוריגין

דבר שלא אוורחיה פטור עליו לפי שאינו דומה לקמה, וגדי אין דרכו להיות כפות. קמשמע לן שאפילו הכי חייב. תוס' לעיל [כב ב] ד"ה והיה. ויש שתירצו, שבא התנא להשמיענו שאף על גב שרבנן דורשים מ"קמה" למעט טמון, בכל זאת הם דורשים מ"או הקמה" לרבות כל בעלי קומה, דהיינו בעלי חיים שמבואר לעיל [ס א]. ההשלמה.

152. כתב החזון איש [ב ה]: יש להסתפק, אם גם הבית עושה את מה שבתוכו ל"טמון"?

שם "או הקמה", שממנו לומדת הגמרא לעיל [ס א] את הפטור של "טמון" – מדברת רק במדליק בתוך שלו, כמו שנאמר "כי תצא אש" ששמע שהדליק בשלו ויצאה האש לשל חבריו.

אלא שבכל זאת סוברים רבנן שמסברא אין לחייב את האדם על דבר טמון שאין הדרך להטמינו, כי לא היה לו להעלות על דעתו שהדבר טמון שם, ולכן הם מחייבים במדליק בשל חבריו רק על דבר שדרכו להטמין.

ונמצא, שלדעת רבנן, כדי להתחייב בטמון צריך שני תנאים א. שהדליק בתוך של חבריו. ב. שיהא דרכן להטמין.

ולכן כאשר המשנה רוצה לומר שחכמים מודים לרבי יהודה ומחייבים בטמון, היא נוקטת את האופן של מדליק את הבירה שיש בו גם את התנאי של מדליק בשל חבריו וגם את התנאי שדרכו להטמין. (156)

ולכן הוא מחייב בין על דברים שהדרך להטמין אותם בין על דברים שאין הדרך להטמין אותם. (154)

ורבנן סברי: לא מחייב על "טמון" באש. ואפילו על דברים שדרכן להטמין, פטור. שגזירת הכתוב הוא לפטור "טמון" באש ואין הבדל אם הדרך להטמין או לא. (155)

ופליגי נמי במדליק בשל חבריו:

דרבי יהודה סבר: משלם כל מה שבתוכו, ואפילו היה טמון בגדיש ארנקי שאין הדרך להטמינו שם, חייב עליו.

ורבנן סברי: כלים שדרכן להטמין בגדיש, כגון מוריגין כלי הדישה וכלי בקר, הוא דמשלם עליהם. אבל כלים שאין דרכן להטמין בגדיש כגון ארנקי, לא משלם.

ובאופן הזה, של מדליק בשל חבריו, אף רבנן מודים שלא נאמר בו הפטור של "טמון", כי הפרשה של נזקי אש – שנאמר

155. ראה הערה 153 הוכחת תוס' לכך.

156. התבאר על פי תוס' בד"ה אלא.

ודעת התוס' לקמן בסוגיא דההוא גבראדבטיש ככספתא דחבריה, שאפילו במזיק בידים ממש אינו חייב על דבר הטמון שאין הדרך להטמינו, מהאי טעמא, שלא היה לו להעלות על דעתו שהדבר טמון שם.

אולם הרמב"ן במלחמות כתב, שהטעם הזה אינו שייך אלא רק במדליק בתוך שדה של חבריו, ועברה והדליקה לצד אחר, והדליק את הגדיש, דפשיעה בעלמא היא. אבל לא במדליק גדישו של חבריו ממש בידים, שאז הוא חייב על הכל, כמו שהגמרא אומרת לקמן "דמאי הוה ליך גביה דאזקתיה".

וכלי בקר שדרכן להטמין בגדיש פטור משום שהדליק בתוך שלו. תוס' ד"ה לפלוג.

154. כך פירש רש"י. והתוס' הוכיחו כן מזה שאמרו במשנה "ומודים חכמים לרבי יהודה במדליק את הבירה". ולמה היו צריכים לנקוט "בירה", והרי היו יכולים להשיענו בגדיש עצמו, שמודים חכמים אם הדליק גדיש של חבריו שהוא חייב על מוריגין וכלי בקר שדרכן להטמין. אלא ודאי שרבי יהודה מחייב אפילו על ארנקי בגדיש, ולכן נקט "בירה", לפי שרוצה למצוא אופן שחכמים מחייבים אפילו על ארנקי בדומה לרבי יהודה, וזה יתכן רק בבירה. תוס' ד"ה אלא.

במה דברים אמורים שהוא פטור על א-ב הטמון, במדליק בתוך שלו, וחלכה האש ודלקה בתוך של חבירו. אבל מדליק בתוך של חבירו, (דברי הכל) משלם על כל מה שהיה בתוכו. (158)

ומודה רבי יהודה לחכמים, במשאיל מקום לחבירו להגדיש, לעשות שם גדיש, והגדיש, והטמין כלים בתוך הגדיש, והבעיר בעל השדה אש, ושרפה את הגדיש ביחד עם הכלים הטמונים שאין משלם אלא דמי גדיש בלבד, (159) כי על הכלים הטמונים הוא לא קיבל על עצמו לשמור עליהם, שהרי לא ידע

תנו רבנן: המדליק את הגדיש והיו בו כלים טמונים, ודלקו:

רבי יהודה אומר: משלם על כל מה שהיה בתוכו.

וחכמים אמרים: אינו משלם אלא על גדיש של חטין או על גדיש של שעורין בלבד, ולא על הכלים הטמונים בתוכו.

ורואין את מקום הכלים הטמונים בגדיש כאילו אותו מקום הוא מלא תבואה, ומשלם לפי ערך התבואה שהיתה יכולה ליכנס באותו מקום. (157)

אין החיוב משום שקיבל על עצמו לשמור על ממונו של חבירו אלא משום שהוא חייב לשמור על ממונו שלא יזיק, והתורה חייבה אותו לשלם על כל מה שממונו מזיק, ואפילו אם אינו יודע כלל מה שהזיק.

157. כתב החזון איש [ו ז]: אף שפטור טמון במדליק בשלו הוא אפילו ידע המדליק שטמון שם, מכל מקום, משלם על מקום הכלים כאילו הן תבואה, אף על גב דסוף סוף לא נשרפה תבואה במקום הכלים, והכלים שנשרפו הרי הם טמון. משום ש"דמי התבואה" שבכלים לא חשיבי טמון, כמו שהעומרים הפנימיים לא חשיבי טמון, כיון שהם מגולים מבחוץ, הכי נמי חשיבי הכלים ניכרים מבחוץ שהרי ניכר מבחוץ שיש כאן דבר אלא שניכר שהן תבואה. ולא מיקרי טמון אלא השווי העודף של הכלים ביחס לתבואה, שזה לא ניכר מבחוץ כלום.

158. רבא לשיטתו יפרש דוקא בכלים שדרכן להטמין. רש"י

159. כתב החזון איש [ו ח]: לכאורה, לרבי לעיל

וכן דעת הרשב"א בסוגיא לקמן.

ועוד פירוש כתב הרמב"ן על פי הירושלמי, שהמחלוקת של רבי יהודה וחכמים במדליק בתוך של חבירו היא רק ב"תקנת נגזל", דהיינו, אם מאמינים לניזק שנשרפו לו דברים שאין דרכן להטמין. אבל אם היו עדים על כך, ודאי שהמזיק יהיה חייב על כל מה שנשרף, שהיות והפטור של טמון לא נאמר במדליק של חבירו, הרי מסביר יש לחייבו על כל מה שנשרף שם. כי האם נאמר שאם לא שמר את שורו, ויצא ואכל גדיש של חיטים המחופה בשעורים, יפטר מטעם שאילו היה יודע שהוא של חיטים היה שומר יותר! ?

[וזה אפילו בדליקה שכלו חציו, שנפלה הגדר שלא מחמת הדליקה, וכל שכן בלא כלו חציו, שודאי חייב].

וכל הסברא לפוטרו משום שלא ידע על מה שטמון שם, זה רק במשאיל מקום לחבירו ברשותו, שיש לבעל הבית רשות לעשות דליקה בתוך שלו, וכל חיובו הוא רק משום שקיבל עליו לשמור על רכוש חבירו, ולכן יכול לטעון שלא קיבלתי עלי לשמור אלא רק על מה שגלוי ולא על מה שטמון. אבל במזיק ממון של חבירו,